

Sagan om den förstummade skogen

Det fanns en gång en sjungande skog att sanslöst vandra i. Varhelst man tog sig fram, i varje solig glänta, i varje hemligt snår och himlasträvande trädtopp ljöd sångerna. Med körer, solister, höga lägen och låga, jublande, vemodigt, ilsket och drömmande – överallt ljöd de till människors tröst och behag. Från tidiga mornar till sena kvällar bjöd skogens röster den skönaste konsert. Dynamiskt, viskande, berusande och i de allra mildaste pianissimo – för alla livslägen fanns sången där.

Men så kom ornitologerna. Med sina kikare, kameror, ryggsäckar, uppslagsverk och vandringskängor marscherade de in. Med sina kisande ögon, rynkade pannor och prasslande anteckningsblock fattade de posto.

Och med sin gränslösa kunskap. Den ständigt rabblande, ältande, betygsättande, bröstande kunskapen.

Det var en kunskap som med omnipotent självfokus lade sig i, avbröt, skymde och kommenterade sönder alla sånger, alla sångarinsatser, intill minsta taktstreck, modulering och intonation. ”Intressant”, sa de. ”Intressant det vi hör, men ännu intressantare det vi har att säga”. ”Lyssna gärna på vad skogen kan bjuda, men lyssna ännu hellre på oss”.

Sångarna tystnade, en efter en. Vem vill sjunga för en ständigt pladdrande publik? Bara någon timme här och där, när ornitologerna hade lunchpaus eller hämtade andan kunde man ännu en tid få höra en sammanhängande sång eller rentav en liten konsert.

Men till slut övergick ornitologerna till att jobba i skift och fyllde skogen dygnet runt med sitt oavbrutna pladder.

Inte konstigt att sångarna, en efter en, packade, tackade för sig, lyfte i vinden och blev permanenta flyttfåglar. Skogen blev för alltid tom och tyst på sånger.

Men det tog många år för ornitologerna att upptäcka detta. Ty de hade bara öron för varann.

Publicerad i debatt om P2 Musik i Expressen